

Воєнні рядки (збірка)

Юрій Гундарів

Безжально

Не бійся ніколи крилатих ракет...
Хай боїться той, хто віддає наказ!
Подивіться уважніше на його портрет:
руки тремтять, мов напав сказ,
очі впали і покотилися по стОлу —
довгому і мертвому, наче мінне поле,
яким він відгородився від живого життя...
Мабуть, сподівався дожити до ста,
а ось чи встигне витратити свої мільярди,
коли вже плачуть за ним гаазькі нари,
а по ночах приходять вісімнадцятирічна Вероніка,
харківська художниця — юна, але вже велика,
яка малювала українських поетів
і яку він безжально спалив ракетою?..

Білий птах з чорною ознакою

Приснився сон, що вже війни немає:
по "зебрі" весело крокують дітлахи,
і дзеленчать, як дзвоники, трамваї,
і неба посміхається блакить...

Та раптом — біля спаленої хати
підводиться загиблий воїн із землі,
руками сірий попіл отряхає
і тихо посміхається в імлі.

А я кажу йому: "Ти чуєш, друже?"
Слова незграбно застигають на вустах.
"Спасибі, що живий, — кричу. — Одужуй!"
Та він — вже білосніжний птах.

Повільно розправляє довгі крила
і розчиняється ген-ген за небокраєм,
лиш хмари пропливають на вітрилах...
Приснився сон, що вже війни немає.

Вистоїмо!

Попри стійкість нашу й страждання
скоротив майже всю допомогу —
від техніки до розвідданих.
Надія тепер лиш на Бога...

Щодо "гарантій" жити у мирі
стверджуємо воістину:
нам не бути мішенню в тирі —
вистоїмо!

Він бачить все...

Гадає хтось, що не до нас Богу,
і чорні справи коїть саме вночі,
оскільки Він спить і не чує нічого,
а тому, напевно, допоки мовчить...

І хтось запускає крилату ракету:
— Та що ж ти робиш?
— Наказ виконую!..
Летять на місто пекельні комети,
тремтять від вибухів шибки віконні.

Не спить півночі руденький хлопчина,
він кличе маму, а краще — тата...
А вранці з заплющеними очима
до дитсадка за руку на самокаті.

Та Бог вже не спить — вкрай безсоння мучить,
він бачить очі без вини закатованих,
Ірпінь, Маріуполь, Бахмут і Бучу,

страждання і кров — знову і знову...

Полоненим нашим відсікають голови,
аж стіни тремтять безголосі,
і лежать вони беззахисні, голі
на холодній червоній підлозі.

"Шахедами" б'ють по дитячих лікарнях —
з крапельницями сидять надворі
серед гарячих розчавлених каменів
малюки онкохворі...

Ні, Бог не спить — він все чує і бачить,
в його очах — відчайдушний щем...
Він знає твердо — ніяких пробачень!
Катам ніколи — жодних прощень!

Ні, Бог не спить — він все чує і внемле,
як наші герої захищають небо,
як наші герої боронять землю...
Просто кращих забирає до себе.

Вмій сказати НІ!

*Вмій сказати НІ, коли від тебе вимагають сказати ТАК.
Олена Теліга*

Вмій сказати НІ,
коли ТАК вимагають від тебе:
НІ — безжальній війні,
ракетам у небі!

НІ — цинічній брехні
про "диктаторів" і "агресорів"!
Вмій сказати НІ
навіть під пресом!

Вмій надії сказати ТАК
перед очима Всевишнього,
про свіжі хрести пам'ятаючи

на воїнських кладовищах...

ТАК — восьмирічній Олександрі,
якій ракетою відрізало ногу,
але повернулась в спортивне завтра,
дякуючи лікарям і Богу.

ТАК — кажемо із щирим болем
світлій пам'яті поета і кардіолога
Володимира Волікова —
не повернувся з мінного поля.

Зелене світло, будь ласка!
ТАК, наші мужні мами!
Під ридання сирени везуть коляски
з маленькими громадянами...

Вмій сказати НІ,
коли ТАК вимагають від тебе:
НІ — безжальній війні,
ракетам у небі!

Життя прекрасне

Отче наш, що є на небесах, залишайся на небі, а ми залишимося на
землі,□ яка іноді буває такою прекрасною...□
Жак Превер

Вікна нашої квартири виходять прямо на Дніпро. Уявляєте, яка краса з висоти двадцять першого поверху: смарагдові пагорби, Лавра, мости... Коли вранці на День Києва від Подолу на вас насуваються спочатку зовсім маленькі, як крапки, а потім все більші й більші різнокольорові кулі, зразу переносишся кудись у жульвернівські світи...

Сирена!..

— Мерщій давай! — дружина першою схоплюється з дивана і прожогом мчить до нашого домашнього укриття в коридорі. Я через проблему з ногою, звичайно, не можу так стартувати, як у свій час це робив "кулькова блискавка" Ігор Беланов. Щоправда, моя половинка впевнена, що з ногою все буде гаразд і ми обов'язково запишемося до студії сучасного танцю, яка розташована зовсім неподалік...

Наше укриття, це, звісна річ, дещо пафосно сказано: шкіряний стілець для піаніно і маленький килим, на якому нерідко спала наша кішка Мона. На превеликий жаль, Мони вже півроку як немає, й оцей килимок — єдине і постійне нагадування про неї...

— Але все одно ця стінка надто тонка, — я сиджу на стільці, а дружина стоїть біля мене, поклавши руку на моє плече.

— Та яка ж тонка, понад сантиметрів сімдесят! — вкотре намагаюся її заспокоїти.

— І взагалі, — продовжую я бадьорим голосом, — цей стільчик не для війни, а для музики!..

Після далеких вибухів, нарешті, запала тиша.

Ми з дружиною обережно виглядаємо з-за укриття. Прямо перед нашими вікнами сяюча жовта комета вмить розлітається на міріади вогненних бризок і лунає потужний грім.

— Чуєш, як наші їх х..рять, — тихо промовляю я.

— Та не треба так, — так само тихо каже дружина.

— Треба-треба! — повторюю я.

— Так, треба! — посміхається вона.

Нарешті, все замовкає.

— Ну, що — відбій? — питаю я.

— Так, будемо спати.

Звичайно, заснути одразу не можу. Але лежу нерухомо із заплющеними очима, намагаючись не заважати дружині. Вона, здається, робить те саме...

Нарешті, глибоко, як у дитинстві, занурююся у сон. Сниться море. Ми з дружиною молоді, засмаглі, закохані. На пляжі, покритому золотою ковдрою піску, крім нас, — нікого. А море незворушне, як лазурне скло...

Вранці, як завжди, прокидаюся першим. Дружина ще солодко спить, така юна і чарівна, як у моєму недавньому сні.

Виходжу на балкон. Небо чисте, без жодної хмарки. Хіба можна повірити у таке божевілля, коли це Богом дане небо забруднюють шахедрами та іншою нечистю, коли це небо щодня приймає душі наших кращих юнаків й дівчат?..

Урочисто виблискують на сонці маківки церков. Мости мерехтять струмом автівок. Потужний потяг стрімко летить блакитною смужкою колії.

Батьківщина-Мати, ще ввечері одягнена світлом у синьо-жовті кольори, зараз стала, непохитна, гідна. Здається, це саме вона вночі прийняла на свій щит десятки варварських ракет, а потім мечем рознесла їх на шматки...

Бачу, молода мама веде, точніше, везе за руку на самокаті білявого малюка до дитсадку. Той практично ще спить, але цілком пристойно, як справжній козак, тримається у сідлі.

А ось сива кругленька бабуса з двома палицями. Біла куртка, білі кросівки, чорні штанці. Графіка — як від Жіванші. А поруч — у риму! — дрібний песик у тих же тонах — сам чорненький, а грудка біла...

Отже, життя триває. Більше того — життя прекрасне! Коли згадую італійський фільм із

цією простою, але такою всеосяжною назвою, на очі завжди набігають сльози. Як от зараз, коли бачу цього хлопчика, немічну, але таку вольову бабуню...
Коли бачу своє Місто — молоде, незламне, вічне.

Закрите небо

Сирена...
Спускайся до сховища!
На кухні – термос із кавою,
візьми для душі Андруховича
чи, може, Акутагаву...

А я нагорі залишусь,
закрию молитвою небо,
щоб нам повернути тишу...
Щоб бути знов біля тебе.

Карта війни трєф

*За останні дні росіяни запустили близько 900 дронів, балістику й крилаті ракети.
Це так вони пишуть пропозиції для меморандуму про мир...*

По сплячих домах, по лікарнях
шахедами б'ють по ночах...
У них на руках лише карти —
у чорних хрестах.

Чи вірити в мирні угоди
з агресором лютим рф?
На щось сподіватися годі —
там карти війни трєф...

Костянтин та Ірина

*22-річний український воїн Костянтин втратив на війні обидві ноги...
Але саме там знайшов своє кохання — Ірину.*

Миру і любові молодому подружжю!

Війна — це свіжі хрести,
це сльози, біль і руїни...
Ірина і Костянтин,
Костянтин та Ірина.

Війна — це червоні бинти,
подушка мокра від крику...
Ірина і Костянтин,
Костянтин та Ірина.

Кохання — це разом іти
крізь вир хуртовини...
Ірина і Костянтин,
Костянтин та Ірина.

Кохання — це я і ти.
Це вільна навік Україна!
Ірина і Костянтин,
Костянтин та Ірина.

Кульбабка

Зруйновано. Знищено. Вбито.
Лиш сум, наче тінь, біля тебе...
Як вірити вже? Як любити?
Чи чує нас хтось там, на небі?

І вмить припиняє дебати
хлопчик-кульбабка з телеекрану:
"На фронті б'ється мій батько,
а я маю битися з раком!"

Сльоза застилає очі —
ти мусиш тепер пам'ятати,
що десь із тобою поруч
б'ються кульбабка і тато.

Львівська жалоба

У четвертий день вересня у Львові сталася страшна трагедія. Внаслідок чергової російської ракетної атаки загинула вся родина Ярослава Базилевича — 43-річна дружина Євгенія і три дочки: 21-річна Ярина, 18-річна Дарина та Емілія, якій було лише сім рочків... Батько чудом залишився живий — саме у цей момент пішов по воду.

Пішов за водою —
зустрівся з бідною...

Євгенія, Ярина, Дарина, Емілія...
Надіялись. Прагнули. Вчилися. Любили.

Пішов за водою —
зустрівся з бідною...

Євгенія, Ярина, Дарина, Емілія...
Чому така широка могила?

Пішов за водою —
зустрівся з бідною...

Євгенія, Ярина, Дарина, Емілія...
Господи, спаси і помилуй!

Любити словом

...бо словом можна любити...
Юрій Іздрик "Молитва"

Світлина українського воїна, який читає книгу Тімоті Снайдера в окопі на Донеччині, облетіла увесь світ...

Трепінно книги складали
на приміському вокзалі,
самотній тепер перон...
Їдуть до наших героїв

Борхес, Ремарк і Снайдер —
всі вони поруч з нами
в битві за чисте небо,
їдуть тому що треба,
тому що це надважливо,
тому що це наджахливо,
коли помирають діти,
коли засихають квіти,
коли вже немає сліз,
коли вже немає слів...
Їдуть в купе на фронт
Хемінгуей і Франко...
Будуть у мерзлих окопах
до віковичного скону
словом, як автоматом,
наших бійців захищати,
стануть духовним заслоном,
будуть любити словом,
разом молитимуть Бога —
за перемогу...
за перемогу...
за перемогу...

Мій син поліг за Україну

Український поет і пісняр, світла життєлюбна людина Борис Йосипович Пономаренко втратив сина — майор розвідки Роман Пономаренко загинув на фронті...

Мій син поліг за Україну...
Тож як писати?
Як співати?
Як дихати тепер без сина?
У вухах тиша, ніби вата,
а серце окувала крига,
нестерпний біль настійно суне —
щодня стоятиму на рингу
віч-на-віч сам із сумом...

Але я вирвусь за канати,

не для зневіри втратив сина —
я буду все одно співати!
Мій син поліг за Україну...

Овальний кабінет

Я привіз наш біль і наші страждання...
Він сказав: у них і без цього вже забагато даних.

Я показав світлини полонених, яких катували в підвалах...
Та він не дуже й слухав, навіть переривав.

Я зауважив: не може бути пробачений кат...
Він відповів: у мене на руках немає карт.

Я подякував йому за цінні поради
і додав, що приїхав сюди не у карти грати.

Ще й підкреслив: у небезпеці наша планета...
Та мене виставили із кабінету.

Але зараз не час колисатися в тузі —
я все одно повернуся!

Павутина

Внаслідок наших атак
сорок один літак —
ті, що несуть смерть, —
знищено вщент.

Та, звісно, тепер лють —
всю ніч ракетами б'ють
по сплячих домах,
сіючи страх...

Але ми — не хлопчики для биття,
чи ще якогось там "для":

саме тут — наше життя,
саме тут — наша земля!

Ніхто не зможе принизити нас,
поставити силоміць на коліна.
Гідно йдемо крізь жорстокий час,
адже ми — Україна.

— А де цей літак? Зник...
— Вибачте, літаку — гаплик!

Для когось повчальна картина —
під назвою "Павутина".

Повернення душ

В Україну повернули тіла ще 1212 полеглих захисників.

У сонячний червневий день
одна за одною машини:
колона траурна іде —
німі холодні домовини...

Нам повернули лиш тіла,
хоча і це важливо дуже,
та в кожному з них душа жила...
Тож хто віддасть тепер нам душі?

Пологи під вибухи

У ніч на 10 червня внаслідок чергової атаки російських ударних дронів пошкоджено пологовий будинок в Одесі.

Я прийшов у цей світ серед ночі,
я ще погано чую і погано бачу,
але відчуваю, що маміні очі
плачуть...

Я прийшов у цей світ, щоб любити,
бачити у вікні промені сонця...
Я прийшов, щоб війну вбити
за маміне безсоння.

Розрізане небо

У жовтневу ніч безжальну
небо різали "кинджали".

А на ранок —
небо в ранах,
що від ночі
кровоточать...

А тепер птахи-кравці
зашивають рани ці.

Лиш на серці нам на спомин
додаються зайві коми.

Світлина

Ось на світлині український вояк:
весь в бороді — мачо!
Якщо придивитися — ще юнак,
й очі зовсім хлопчачі...

Ось на світлині український вояк:
вірний собака поруч,
вістю благою переможний знак —
два пальці, як Черчилль, угору!

Сирена

Війна вбиває...
Земля змучена стогне.

Багряна трава.

Ранок.

Золотий жовтень.

Озеро завмерло, віддзеркалюючи заспані очі багатоповерхівок.

Жінка, років сорока, повненька і, певно, не дуже вродлива, скромно одягнена, сидить на лавочці, похитуючи ногою стареньку коляску, що переходить, певно, від одного покоління немовлят до іншого. Поруч, щільно притулившись до неї, хлопчик років восьми, такий само повненький і зовні малопримітний, то відкриваючи, то закриваючи підручник у клітчастій обкладинці, при цьому синхронно то розплющуючи, то заплющуючи очі, вчить напам'ять, ворущаючи великими губами, заданий у школі вірш.

- Та тихіше ти, Владика розбудиш, - люто шипить мати на старшого сина.
 - Я взагалі мовчу, — ображено напиндючується хлопчик і демонстративно відкладає у бік книжку.
 - Дмитрику, давай вчи, бо завтра знов буде, як минулого разу...
 - І нічого не буде!
 - Кому кажу: давай вчи!
 - Господи, та я й так вже все знаю.
 - Тільки не треба Господа всує згадувати!
 - І так не можна, і цього не можна, — в очах Дмитрика стоять сльози.
 - Гаразд-гаразд, тільки не сердься, - мама, однією рукою ніжно обіймаючи сина, іншою дістає пляшечку з молоком.
 - Відчуває моя душа, зараз прокинеться наш мучитель!
- Дмитрик давиться від беззвучного сміху, затуляючи рота пухлими руками.
- Так, годі тут веселитися, - мама прибирає руку з плеча старшого сина, і одразу на її добродушне обличчя набігає сувора хмарка. — Читай вже давай!
 - Будь ласка-будь ласка, - Дмитрик легко, незважаючи на повноту, схоплюється з лавки, низько вклоняючись.
 - "Білка"! - артистично здіймаючи руку, оголошує читець.
 - Тільки на півтону нижче! — мамині брови зводяться домиком.
 - Єсть на півтону нижче! - Дмитрик браво клацає підборами і віддає честь.
 - Чудо ти моє горохове, - благає мама, - та читай вже!
 - "Білка"! - на біс повторює хлопчик і починає читати:

Хвіст трубою, спритні ніжки -

Плиг із гілки на сучок!

Носить білочка горішки

В золотий свій сундучок.

В неї очі, мов горішки...

З коляски раптом доноситься тонесеньке попискування.

- Все, досить, буду його годувати!

Дмитрик задоволено раз у раз бурмоче собі під ніс: "В неї очі, мов горішки..."

Тихе попискування, нарешті, змінює тихе сопіння. Отже, мучитель прокинулись і снідають.

- Мамо, а можна я качок поки погодую? - Дмитрикова рука тягнеться до батона.

- Можна-можна, - відмахується від старшого мати, з головою поглинена годуванням молодшого, - тільки не весь, щось й на обід залиш!

Дмитрик вмить відламає третину батона й широким кроком прямує до озера, залишаючи на запушеному за ніч інієм піску перші сліди.

Качки, помітивши довгоочікуваного годувальника, з усіх боків озера на шаленій швидкості стрілою несуться до хлопчика.

- Друзі мої! - волає Дмитрик. - Всі до мене! Шви-день-ко!!!

Сонце вилізло вже високо-високо, й дерева над озером спалахують багровим сяйвом.

Качки хором полюють за крихтами, вистрибуючи з води. Повітря наповнене їхнім гортанним вереском, бризками й пір'ям.

- В неї очі, мов горішки, - озеро ледве чутним відлунням вторить дзвінкому Дмитриковому голосу.

Раптом сонячний ранок, наче достигле яблуко ножем, прорізає сирена.

Дмитрик незграбно мчить до матері.

— Мамо, а що нам тепер робити? — важко дихаючи, питає він.

Мама — велика, сильна, незворушна — мовчить...

— А що, зрештою, робити? Та нічого! Ми вже більше не будемо бігати ховатися по укриттях... Нехай вони самі ховаються — від свого сорому!

Дмитрик аж спалахує гордістю за свою маму і швиденько повертається до неї спиною, щоб вона не помітила сліз, що так несподівано, навіть підступно, накатили йому на очі...

Жінка пильно вдивляється у міцно збудовану фігурку старшого сина, похитуючи ногою коляску.

Вона посміхається.

Війна вбиває...

Сонце цілує землю.

Життя триває.

Тріумфальна арка

Крокую парком.
Згадав Ремарка.

Війна у книжці:
і раптом — ніжність...

Та більше — сум:
вбивають красу...

Лунає сирена.
Час воєнний.

Ось їде коляска.
Пропускаю: будь ласка!

Як в поганому сні:
діти війни...

Дзеленчить горобець:
війні — кінець!

Чи брешеш, сірий?
Та як без віри?

Крокую парком.
У небі — арка...

Тріумфальна!
І сонця факел.

Чужа нога на моїй землі

Знову вибухи у нічному Києві,
вкотре прагнуть нас залякати,
щоб, нарешті, ми всі заскиглили,
що готові уже все віддати...

Ось лунають заяви безбашенні
правителів руських:
"Де стає нога — це вже наше..."

Дзуськи!

Це наша земля — навічно!
У молитвах благаємо Бога,
запалюючи щодня свічку:
"Господи, ниспошли допомогу!".

Український Ахілл

Що таке війна?
Це коли весна,
неба свіжа блакить...
А в труні — юнак,
наче просто спить.

Що таке війна?
Це коли весна,
чорний вітер зник...
А в труні — юнак,
твій і мій захисник.

Що таке війна?
Це коли весна,
малюків голоси...
А в труні — юнак,
чоловік чийсь чи син.

Що таке війна?
Це коли весна,
скрізь хорали птахів...
А в труні — юнак,
український Ахілл.

Я, мама і війна

Єгору через два місяці виповниться лише п'ять років, але він вже зовсім дорослий.
Недарма мама каже: "Ти мій єдиний тепер мужчина, мій захисник".
Вони з мамою удвох живуть у гуртожитку. Кімната велика, світла. Високі старовинні

вікна з видом на парк. Просто під вікном — його "кабінет": маленьке дерев'яне ліжко і такі ж маленькі стіл і стільчик.

Щоправда, туалет і духова — поверхом вище. Але мама повторює, що це нічого, дурниця, що люди й не у таких умовах живуть, а в них і взагалі королівські хорони. І ще мама каже, що вони незабаром отримають квартиру. Так їй сказали після того, як тато загинув на війні — уламок влучив прямо в татусеве серце.

Коли це трапилось, Єгор був у бабусі Галі на селі. Спочатку він нічого не знав. Літо минуло, мама забрала його додому, в гуртожиток. Й одразу він побачив на стіні татусів портрет, якого раніше не було. На портреті татусь такий молодий, вродливий, у військовій формі й з маленькою квіткою в усміхнених губах.

Тепер Єгор не грає з хлопчиками у войнушку. Він уже знає, як це жахливо, коли була людина, жива, весела... Ось тато підкидає тебе майже під стелю сильними руками, ловить і притискає до себе ніжно-ніжно... Єгор іноді заплющує очі й відчуває, як його лиця торкаються трішки колючі татусеві щоки. Він і малює завжди тата з маленькими цяточками на підборідді. Й обов'язково з квіточкою у губах. Так ось була людина, а тепер її нема. Лише на портреті.

Він прагне у всьому допомагати мамі. Коли вона забирає його зі садка, буквально силою виривав один із пакетів з маминих рук. Мужчина повинен допомагати жінці. Тим більше, якщо ця жінка — твоя мама. Єгор дуже любить свою маму. Більше, ніж бабусю Галю. І навіть більше, ніж тата.

Він вважає, що мама в нього найвродливіша. Й найдобріша. Буває, він щось зробить не так, не спеціально, звичайно. Ось, скажімо, впустив пляшку молока на підлогу, намагаючись допомогти мамі розібрати господарські сумки. А вона нічого йому не скаже, як деякі мами кричать на своїх дітей: звідкіля, мовляв, руки в тебе ростуть?! Його мама одразу все кидає і біжить за ганчіркою. А він стоїть і дивиться, як вона навприсядки однією рукою збирає ганчіркою розлите молоко, а другою поправляє волосся — таке світле, запашне. Йому стає дуже гірко, що засмутив маму, якій так хотів допомогти, й він щосили намагається не розплакатися, щоб не засмутити її ще більше.

Єгор знає, що мамі не можна нахилитися, адже в її животикі живе своїм прихованим від усього світу життям його майбутня сестра Настя. Й ось від цього знання на душі стає ще гірше, греблю прориває, і сльози гарячими струмками падають з його очей просто в молочну калюжку. Мама кидає ганчірку на підлогу й обіймає його, намагаючись не торкатися білими від молока долонями.

Які ж чудесні такі миті, коли можна заритися у тепле мамине тіло й загарчати, зовсім як ведмедик у зоопарку: "Ма-а-а!.."

Єгор дуже любить хвилини перед сном. Вони сидять з мамою на його ліжку і дивляться у вікно. Татусь посміхається з портрета, покусуючи квітку. Нічні метелики

намагаються прорватися у кімнату, з легким тріском б'ючись об штори. На небі визрівають перші зорі. Мама завжди каже, що десь серед них літає татусева душа, заглядаючи до них у вікна.

Нарешті мама цілує його у маківку, а він цілує, чуйно прислухаючись, мамин живіт.

"На добраніч", — разом кажуть одне одному мати і син. Їм треба набратися сил, щоб зустріти завтрашній день з гарним настроєм. Попри те, що за вікном час від часу спалахують вогненні траси снарядів, а нічну тишу розрізає тужливий крик сирени. Попри те, що батько завжди посміхатиметься лише з портрета...

Мама твердить, що зневіра — це гріх. Єгор поки що не зовсім у всьому цьому розбирається. Але він вірить мамі, твердо знаючи, що вона ніколи його не обманює.

Кремлівська гопота

Уночі на 28 вересня росіяни обстріляли столицю, пошкоджені житлові будинки та об'єкти цивільної інфраструктури у Солом'янському, Святошинському, Голосіївському, Дарницькому та Дніпровському районах.

У Києві вже четверо загиблих, серед них 12-річна дівчинка...

Тим кремлівським правителям, які віддають накази гатити вночі ракетами, "кинджалами" і "шахедами" по мирних українських містах, абсолютно начхати на те, що ось за тим вікном хлопчик солодко спить після напруженого дня у школі, а за цим — бабуса прощається із життям, читаючи свої останні молитви, а там, на першому поверсі, молода мама намагається нагодувати груддю зниклим через страшні вибухи молоком...

Кремлівська гопОта
з кривавого днища
прагне до чорта —
вбивати і нищити.

Важка вкрай робота —
гопоту ту знищити,
але це турбота
про волю Всевишнього...

Зірка на ім'я Олександра

Російські окупанти офіційно стверджують, що б'ють лише по військових об'єктах...

28 вересня 2025 року внаслідок чергової нічної масованої атаки на Київ загинула 12-річна Олександра Поліщук, учениця 7-Б класу.

Знов військові об'єкти — діти!

Витягують з-під завалу

юну зовсім, тендітну...

Вона мріяла, малювала...

Придивіться зірко —

над головою зараз

спалахує зірка

на ім'я Олександра...

Херсон. Дитяча лікарня

Уранці 29 жовтня російська артилерія атакувала дитячу лікарню в Херсоні, внаслідок чого постраждали дев'ятеро людей. Серед постраждалих — четверо дітей і троє медичних працівників. Зокрема поранена 9-річна дівчинка: у неї мінно-вибухова травма й уламкове поранення гомілки. Один із працівників лікарні перебуває у тяжкому стані й наразі в операційній. Ще двоє медиків — у стані середньої тяжкості...

Знову обстріли бандитів,

знов страждають бідні діти!

Б'ють цинічно прямо зранку:

ось дівча мале із травмою,

лікарів самих лікують...

Та летить брехня, мов куля,

у закриті вуха ватою:

ППО це винувата...

Чуєте, дівча ридає?

Чуєте, дівча ридає?

Чуєте, дівча ридає?

Юрій Гундарєв, Воєнні рядки (збірка).

Тернопіль. Пекло

У ніч проти 19 листопада російські загарбники атакували Тернопіль ракетами і дронами, знищивши багатоквартирний будинок, що спричинило обвал з дев'ятого по третій поверх.

Тут згоріло живцем 19 людей, із них три дитини: 5, 7 і 16 років...

Кремлівські очільники стверджують, що російські війська нібито б'ють "виключно по військових об'єктах, жодних ударів по соціальних об'єктах не завдається". Вони вперто заперечують звинувачення з боку України в ударах по мирних жителях, по дітях. Більше того, звинувачують у таких жахливих злочиннях навіть українські ППО...

Вікна квартири моєї бабусі у П'ятигорську, де я проводив шкільні канікули, виходили на знаменитий лермонтовський Квітник... Звичайно, я з молоком матері ввібрав російську культуру. Але як я можу сьогодні, після масованих ракетних ударів, по українських містах читати Пушкіна і Лермонтова, слухати Чайковського і Мусоргського, дивитися Табакова й Янковського?!

Нас намагаються залякати, принизити, привчити до кротячого життя без світла.

Але Світло є! Те Світло, що запалив Той, хто подарував нам життя...

Тож ті ракети і дрони, що б'ють по наших стариках, жінках і дітях, по наших будинках і лікарнях, по деревах і клумбах, по наших менших братах — песиках і котиках, що поділяють щодня з нами всі жахіття війни, насамперед знищують у наших душах Пушкіна і Чайковського! А це відновити, гадаю, набагато складніше, ніж будинок...

Будинок склався, ніби картковий.

Крик з-під завалів. Гар. Попіл.

Плачуть ікони.

Тернопіль.

Будинок склався, ніби картковий.

Душам загиблих — вічний спокій!

Душам живих — до скону

вічний спомин!

Будинок склався, ніби картковий —

з лиця землі вогнем стерло...

Чорні віконня.

Пекло.

Відпустка з фронту

Справжні друзі зустрічаються не лише у романах Ремарка...

Присвячується Олександру та Євгенові

Відпустки рай після фронту:
він спить у сусідній кімнаті —
мій друг козацького роду...
Прошу не заважати!

Він змив у пінястій ванні
запахи мерзлих окопів,
безжальних бомб завивання,
підступних дронів синкопи...

...Небо над ним кришталеве,
білі птахи довгокрилі,
золотогриві леви,
теплі солоні хвилі...

Він спить у сусідній кімнаті,
вирвався з кривавого лиха...
Прошу не заважати.
Тихо!

Зеленський у Куп'янську

Президент України відвідав "захоплений" Куп'янськ, щоби вкотре розвінчати російську пропаганду...

"Я сам поїхав до Куп'янська, щоб просто показати одну річ — російську брехню, бо правда відновлює справедливість. І я продовжу руйнувати кожну російську брехню на передовій і по всьому світу", – додав Зеленський.

Дві засмальцовані карти:
нищити все і брехати!
Стверджують: "Куп'янськ — вже наш!"...

Зеленський туди — марш!
Посміхається в бронезилеті,
гвинтокрил чекає на злеті...

Різдво під ракетні вибухи

*Як й очікувалося, Кремль відхилив заклик про можливе перемир'я у різдвяний час.
Навпаки, саме у ці світлі дні ворог завдає масованих ракетних ударів по українських
містах і селах...*

Замість пробачень — "кинджали",
"зневага" замість "любити":
знову жорстоко, безжально
вбивати, нищити, бити...

Чи бачиш ти, мудрий Всевишній,
снарядів вогненних зливу?
Чи чуєш у хвилини тиші
дитячу молитву?

Замість світлих годин перемир'я
триває кривавий вой...
Та ніхто не позбавить нас віри,
ніщо не затьмарить Різдво!

Чорне число

*У ніч проти суботи, 27 грудня 2025 року, та вдень росіяни здійснили масовану атаку
по Україні дронами і балістикою...*

Чорне число двадцять сьоме —
бездушне, безсонне...
Знов почали гатити,
в підвалах — жінки і діти,
тремтить бідолашна малеча,
небо — квадрат Малевича,
клич "Усі — в укриття!" —
під прицілом — життя...

Замало землі вам, рускі?
Та нашої — дзуськи!
Тануть, мов сніг, рублики
на дірку від бублика...
На втрачене на ракети
можна би звести не край —
чарівну планету
на ім'я рай...
Та замість пишного цвіту —
безмежний цвинтар
загублених доль...
Чи це — історична роль?

Чорне число двадцять сьоме —
бездушне, безсонне...
Знову давай гатити!
Все одно будемо жити,
боротися, будувати,
попри вибухи і гармати —
молитися і любити.

Лютий січень

Знову вибухи прорізають тишу:
незмінна стратегія — вбивати і нищити!
Кремль задоволений —
Київ вже зломлений...

Умови кротячі —
без їжі гарячої,
в промерзлій квартирі
в обіймах зневіри...

Та знов прорахунок —
й на пустий шлунок,
без світла й тепла,
гидливо до зла —
безсилі гармати:
нас не зламати!

За вікнами січень
срібною свічкою:
молода мати,
син — на санчатах,
прапорець у руках:
до дитсадка!

На хмарі-льодині
Пресвята Діва
над нами прямо —
благославляє ранок.

Київ — на межі!

*Столиця України знову під шквалом ракетних ударів.
Тисячі киян у п'ятнадцятиградусні морози лишилися без тепла, без електрики, без води.
У ХХІ столітті варварськими методами чиниться справжній геноцид проти мирних людей — стариків, дітей, вагітних жінок, тих, хто переніс інсульт чи інфаркт...
Геноцид проти людяності!*

Величний Київ звалили з ніг
лежить він, кров'ю стікаючи...
Його добиває ракетний батіг
кремлівського керманича.

Та фактів таких в історії сотні,
чи варто їх перелічувати?
Правителі всі — тимчасові,
а місто моє — вічне!

Електрики цілодобово
працюють попри мороз і сніг...
Бачу сивобородого Бога
у спецодязі поміж них.

Світлана Блатова: смерть у день народження сина

У середу, 28 січня, Світлана Блатова загинула разом із чоловіком унаслідок влучання російського дрона в житловий будинок у Білогородці Київської області. Їхні діти залишилися без батьків.

Рятувальники винесли з охопленої вогнем квартири чотирирічну доньку. Старший син Максим у цей день святкував свій день народження...

Сьогодні у мій день народження
я втратив батька і маму...
Вони зараз на входженні
до Божого храму.

У мене сестра лишилася,
до старшого брата лине...
У мене є батьківська сила,
у мене є Україна!

Дай лапу, друже!

*Окупанти вдарили по собачому притулку "Дай лапу, друже" у Запоріжжі.
Є багато поранених і загиблих тварин. Собак із травмами терміново доправляють у
ветклініки...*

Сирена тривоги мучить:
увага, знов небезпека!
Дрон у притулок влучив
для бездомних песиків...

Пливе над хмарами стайка
нікому тут непотрібних.
У чорному небі тануть
зорі, мов сльози срібні...

Одеса: удар по пологовому будинку

*У ніч на 28 березня 2026 року Одеса зазнала потужної масованої атаки.
Так, у пологовому будинку №5 після влучання "шахеда" в центр будівлі зруйновано
покрівлю та перекриття між поверхами. Медичний персонал евакуював до сховища
32 пацієнтів і 22 новонароджених.*

Лікарі піднялися на дах будівлі і гасили пожежу...

Хтось намагається будинок життя
перетворити на будинок страху...

Евакуювати встигли всіх в укриття.
Гасили вогонь лікарі на даху
після навмисного удару ворогого
з брандспойтами і вогнегасниками —
самовіддано і відважно,
й, найголовніше, вчасно...

Усі двадцять два малюки —
дай, Боже, їм небесної сили —
виростуть ще й ті козаки:
гідні, потужні й щасливі!